

Posudek bakalářské práce ZLATY HRUBÉ

Vývoj italského psaného jazyka ve firemním prostředí od roku 1990 po současnost

FFUK, Ústav románských studií

Zlata Hrubá zvolila námět, který skýtá dobré možnosti praktického využití. Vytkla si za cíl analyzovat písemnou firemní komunikaci a její vývoj od 90. let minulého století do současnosti. Vyšla z vlastní pracovní praxe a nepochybně právem usoudila, že ve zrychlující se komunikaci těchto let dochází díky novým informačním technologiím k proměně komunikace i po stránce jazykové formy a že prozkoumání firemní korespondence může přinést zajímavé výsledky.

Práce je rozdělena na část teoretickou a praktickou. Ta první, soustředěná v kapitole nazvané Teoretická východiska, je věnována teorii komunikace se zvláštním zřetelem k firemní komunikaci v obchodním styku. Autorka vypočítává používané prostředky, všímá si jejich specifik, ale také slabin neboli – abychom použili její slova – překážek firemní komunikace. Poté se zabývá požadavky na styl, formát, strukturu a typ obchodního dopisu, vycházejíc při tom z několika příruček italských i českých autorů.

Po takto svědomité přípravě pak v praktické části přistupuje k analýze sebraného materiálu. Je jím soubor 50 dopisů, 10 faxů a 20 e-mailů, přičemž první dvě skupiny obsahují časově období 1990-2005, resp. 2001-2012, kdežto elektronické dopisy pocházejí až z doby od r. 2010. Autorka vypočítává jednotlivé korespondenční formule, jako je oslovení nebo závěrečné fráze a pozdrav, zkoumá proměny v syntaxi, lexiku a v používání anglicismů.

V závěru autorka shrnuje nabyté poznatky a pokouší se je zobecnit. Konstatuje, že jazyk obchodní korespondence ve zkoumaném období spěje ke zjednodušení a věcnosti – ubývá některých gramatických forem (konjunktiv, zdvořilostní oslovování), zdvořilostních obrátů a frází, projevuje se libovůle v interpunkci, přibývá naopak zkratk a např. anglicismů, ačkoli jinak velmi receptivní italština jich v této oblasti přejímá méně než jiné jazyky. Celkově však italština ve firemním prostředí vykazuje menší změny, než autorka očekávala.

Následuje ještě trojí resumé a soupis literatury.

Zlata Hrubá odvedla velmi solidní práci v teoretické i praktické části. Prokázala schopnost samostatně si stanovit úkoly a správně postupovat při analýze. Její práce je pěkným příspěvkem ke zkoumání psané italštiny ve specifickém prostředí. Je psána kultivovaným jazykem. Mou otázkou do diskuse je, zda některá zobecnění nevycházejí spíš z prvního dojmu, než aby byla doložena dostatečným počtem dokladů. Chápu ale, že zvolený námět

nedisponuje rozsáhlým korpusem a už jen vytvořit ho ad hoc vyžadovalo nemalé úsilí, byť jsou příklady jen v řádu desítek.

Závěrem jen několik připomínek k jednotlivostem. Alokutivní Lei není *takzvané onikání* (s. 40), nýbrž onkání, dokonce by se dalo říct – jelikož jde o femininu – onakání; *la vostra Signora* (tamtéž) má být *Signoria*; nepřesné je tvrzení, že *angličtina má stejná zájmena pro vykání i pro tykání* (s. 40), ona tyto dvě kategorie nezná, proto používá pouze jednu formu. Na s. 27 se dvakrát mluví o zdobnělinách, ale formálně jde o superlativ absolutní (*carissimo*), byť má nepochybně lichotnou funkci. Co se míní *nepravidelným skloňováním* na s. 15, kde se mluví o Vallardim, nejde spíš o časování? Opakovaně (s. 32, 38) se vyskytuje *oferta* bez geminace. Stylistické prohřešky: s. 7 – *styl myšlení*; 26 – *dva roky před a po začátku*; 47 – *je pracováno*; 47 – *práce přináší skutečnost*. V bibliografii u Rosendorfského slovníku je spojení *nové výrazy!* reklamní slogan, není tedy součástí titulu.

Těchto několik připomínek nemůže zastínit jednoznačně kladné vyznění práce. Rád ji doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit výborně.

V Praze 12. 6. 2013

Mgr. Jiří Špaček
oponent bakalářské práce